

האם רגישות חברתית מונעת טיפול הורמונלי תחליפי?

לכבוד העורך,

בשנים האחרונות, בעקבות המודעות הגוברת לבריאות האשה בכלל והיידע שנצטבר ברפואת "גיל המעבר" בפרט, יש כיום לא מעט נשים בגילאי החמישים-פלוס שמטופלות בטיפול הורמונלי תחליפי ובעקבות כך ממשיכות לקבל מחזור חודשי, או לחילופין סובלות מדמם וויסתי לא סדיר בעקבות הטיפול.

אחת מתופעות הלוואי של עובדה זו היא שנשים אלו זקוקות לטבול באופן סדיר במקוה טהרה, שהרי הדם שהן רואות הוא בוודאי דם מהמקור.

מנסיוני הרב בטיפול באוכלוסיה זו שמתאי לב לעובדה שישנן נשים לא-מעטות שנמנעות מלקבל טיפול הורמונלי תחליפי גם כאשר הוא מתאים להן ואף דרוש להן (הן מבחינת מניעת סבל עכשווי והן מבחינת מניעת מחלות עתידיות), רק עקב החשש מהצורך להגיע למקוה הטהרה ולהיתקל שם במצבים לא נעימים, כמו "הרמת גבה" של נשים צעירות שישוהו שם בבואן (או אף מתוך חשש מוטעה שזה יקרה), ואף מחשש שהן תיפגשנה במקוה עם בנותיהן או כלותיהן... יש אף נשים שדוחות את טבילתן או מוותרות עליה כליל רק בגלל אי הנעימות הזו, והדבר כמובן לא צריך לקרות.

להערכת – חשוב לנסות ולארגן שעות קבועות במקוואות לנשים בגילאים אלה (למשל שעות מוקדמות מאוד או מאוחרות מאוד). לדעתי ראוי לתת את הדעת על כך בכל המקוואות: יהיה בכך מעשה חשוב הן במישור "בין אדם למקום" והן במישור "בין אדם לחבירו".

ד"ר חנה קטן, שעלבים

מקור: אסיא סז-סח עמ' 204 (2001).